

Arrest

nr. 100 103 van 28 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 mei 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 15 oktober 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven diezelfde dag in kennis gesteld.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiïetisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Najaf in Zuid-Irak. U zou nooit politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst en geen beroep hebben uitgeoefend. In november 1992 trad u in het huwelijk met M.(...) A.(...) A.(...)-a.(...) R.(...) geboren te Bagdad op 14 november 1964 (OV 6.790.557). Sindsdien zou u met uw echtgenoot in de wijk 'al Khadra' in Bagdad hebben gewoond.

Uw echtgenoot zou een bedrijf hebben uitgebaat dat opdrachten uitvoerde voor de Iraakse militaire industrie. Na de val van het Baathregime in 2003 zou hij voor de Amerikaanse troepen hebben gewerkt in Kirkush-militaire basis in Diyala. In 2005 zou uw echtgenoot een nieuw bedrijf hebben opgericht met een project voor een gezondheidscentrum in Najaf. Hij zou ook materieel hebben geleverd aan Amerikaanse troepen op de Amerikaanse legerbasis 'Taji'. In 2006 zou er een aanslag hebben plaatsgevonden op uw echtelijke woning in 'al Khadra'. U zou met uw echtgenoot en kinderen naar 'Hilla' zijn gevlucht. In 'Hilla' zou uw echtgenoot zijn bedreigd door militanten van de radicale sjiïetische militie 'al Mehdi' vanwege zijn vroegere werkzaamheden voor de Iraakse militaire industrie en werk voor de Amerikaanse troepen. Hierdoor zou u met uw echtgenoot en kinderen in 2008 genoodzaakt zijn geweest 'Hilla' te ontvluchten en naar 'al Khadra' in Bagdad terug te keren. Uw echtgenoot zou er sinds 2009 hebben gewerkt voor een waterzuiveringsinstallatie in de wijk 'Jamila'. In augustus 2010 zou hij zijn beschoten door militanten van 'al Mehdi', in september 2010 zou de militie hem 250 000 dollars hebben gevraagd en eind 2010 zou hij een tweede maal zijn beschoten in 'Jamila'. Hierna zou uw echtgenoot zijn gestopt met zijn werk in 'Jamila'. Op 7 januari 2011 zou uw echtgenoot thuis een dreigbrief hebben ontvangen waarin stond dat hij een collaborerde met de Amerikanen. Uit vrees voor verdere vervolging door 'al Mehdi' zou uw echtgenoot u en de kinderen begin januari 2011 hebben overgebracht naar zijn familie in 'al Saadia' in Bagdad. Op 22 maart 2011 is hij Irak ontvlucht en is hij naar België gereisd waar hij op 29 maart 2011 asiel aanvraagde.

U zou met de kinderen zijn achtergebleven bij uw schoonfamilie in 'al Saadia' in Bagdad. Op 13 april 2012 zou uw oudste zoon A.(...) plots zijn ontvoerd door vier onbekende mannen. Hij zou onderweg naar huis dichtbij de universiteit van Dijla in een bestelwagen zijn gesleurd en in elkaar zijn geslagen. Omdat zijn ontvoerders onderweg zouden zijn verrast door een tijdelijke controlepost van de Iraakse politie zou hij aan een afslag in de bestelwagen zijn achtergelaten. Zijn ontvoerders zouden op de vlucht zijn geslagen. De politie zou de bestelwagen in beslag hebben genomen en uw gewonde zoon naar het ziekenhuis hebben overgebracht. U zou diezelfde dag nog door de politie zijn gecontacteerd en uw zoon in het ziekenhuis hebben bezocht. De dag na de ontvoering van uw zoon zou u klacht hebben neergelegd bij de politie. Op 15 april 2012 zou u ook een verklaring hebben afgelegd voor de rechtbank van 'al Bayaa' in Bagdad. Diezelfde dag zou u een beslissing hebben ontvangen van de rechtbank dat de ontvoerders van uw zoon onbekenden zijn en u bijgevolg geen bescherming kunt krijgen van de Iraakse autoriteiten. U zou hierna beslist hebben Irak te verlaten en uw echtgenoot in België te vervoegen. Op 7 mei 2012 zou u samen met uw vier kinderen legaal Turkije zijn ingereisd. Vervolgens zouden jullie met vervalste paspoorten naar België zijn doorgereisd, vervoegde u uw echtgenoot en vroeg u op 21 mei 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat t.a.v. uw echtgenoot M.(...) A.(...) A.(...)-a.(...) R.(...) (OV 6.790.557) door het CGVS op 24 augustus 2011 een weigeringsbeslissing is genomen van toekenning van de hoedanigheid van vluchteling op grond van de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Uzelf verklaarde voorafgaand aan de vlucht van uw echtgenoot uit Irak in maart 2011 geen persoonlijke vervolgingsproblemen te hebben ondervonden in uw land van herkomst. U baseert uw vluchtmotieven in die periode volledig op het asielrelaas van uw echtgenoot (CGVS, p. 1-2). Echter, gezien het vluchtrelaas van uw echtgenoot ongeloofwaardig is bevonden kan er evenmin op basis van deze elementen in uw hoofde een vrees voor vervolging worden vastgesteld.

De beslissing (dd. 24 augustus 2011) in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

... Bovendien legt u incoherente verklaringen af omtrent uw problemen in 2010 en 2011. U verklaarde dat u in augustus 2010 voor uw bedrijf in Jamila bent beschoten door het Mehdi leger (CGVS p. 20, 23), dat ze in september 2010 250 000 dollar van u eisten (CGVS p. 25), dat ze u eind 2010 nogmaals beschoten bent in Jamila (CGVS p. 25) en dat u op 7 januari 2011 een dreigbrief van hen ontvangen heeft bij u thuis (CGVS p. 25). Vooreerst is het zeer merkwaardig dat een groepering die financiering van u wilt, u eerst zou proberen te doden. Toen u hiernaar gevraagd werd, gaf u als verklaring dat dat was om u te intimideren opdat u later gemakkelijker zou betalen (CGVS p. 26). Gelet op de huidige situatie in Irak, waar een eis van het Mehdi leger om financiering op zich al angstaanjagend genoeg is om iemand te overtuigen hun organisatie te financieren, roept de werkwijze

van deze militie vraagtekens op. Het is weinig plausibel dat het Mehdi leger op een dergelijke, inefficiënte manier te werk zou gaan om aan financiering te geraken en in plaats meteen het doel van hun bedreigingen kenbaar te maken, het eerst nodig zou vinden u te beschieten om u voldoende angst in te boezemen. Voorts is het zeer vreemd dat u pas een brief krijgt waarin uw leven bedreigd wordt na twee pogingen om u dood te schieten. De door u geschetste volgorde van gebeurtenissen is uiterst onlogisch en roept twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Eveneens zijn uw verklaringen over de reden waarom u geïdenticateerd wordt onsamenhangend. U verklaarde dat dit was door uw werk voor de Amerikanen in Kirkush (CGVS p. 13, 14, 23), dat u problemen had omdat u als sunniet werkte in de sjiietische wijk Jamila (CGVS p. 14, 23, 24) en dat de reden financieel was (CGVS p. 14). Uiteindelijk verklaart u letterlijk dat u niet weet wat de echte motivatie was (CGVS p. 24). Dit is uitermate merkwaardig. U verklaarde namelijk dat de dreigbrief die u ontvangen had, stelde dat u gestraft diende te worden omdat u collaboreerde met de Amerikanen (CGVS p. 25). Het feit dat u niet weet wat de echte motivatie is, spreekt de door u gegeven inhoud van de dreigbrief tegen. Van iemand die een brief heeft gekregen waarin zijn leven bedreigd wordt omdat hij collaboreert met de Amerikanen, mag verwacht worden dat hij zich herinnert wat de reden is dat hij geïdenticateerd wordt, wanneer hem daarnaar gevraagd wordt.

Voorts is het merkwaardig dat u pas in 2010 en 2011 opnieuw problemen had omwille van uw werk in 2004 in Kirkush Diyala voor de Amerikanen. Tot twee keer toe werd u gevraagd of uw problemen in 2010 en 2011 te maken hadden met uw recentere werkzaamheden zoals die uit 2009 voor de Amerikanen via de provincie, u hebt hier steeds overtuigd negatief op geantwoord (CGVS p. 13, 24). Toen u gevraagd werd waarom u pas in 2010 opnieuw problemen had door uw werk in 2004, antwoordde u dat ze in 2006 ook al uw huis beschoten hadden, dat ze u daarna niet vonden en dat ze niet wisten dat u sinds 2008 teruggekeerd was naar Bagdad (CGVS p. 25). Het is niet plausibel dat belagers die u naar het leven staan en die sinds 2004 uw papieren hebben en uw adres kennen (CGVS p. 14, vragenlijst p. 3), eerst tot 2006 gewacht hebben om uw huis aan te vallen en dan pas twee jaar na uw terugkeer naar Bagdad hiervan op de hoogte zouden zijn en opnieuw actie tegen u ondernemen.

Verder dient te worden opgemerkt dat u reeds in augustus 2010 beschoten werd (CGVS p. 20, 23) door uw werk voor de Amerikanen in Kirkush in 2004 (CGVS p. 13-14, 23), maar dat u pas midden februari 2011 uw huis verlaten hebt (CGVS p. 26). Het is opmerkelijk dat u nog zo lang thuis bent blijven wonen gezien het feit dat uw huis in 2006 al het doel was geweest van een aanslag (CGVS p. 23, 25) door uw werk voor de Amerikanen in Kirkush in 2004 (CGVS p. 14, 24) en uw thuisadres blijkbaar bekend was bij uw belagers. Toen u hiernaar gevraagd werd, antwoordde u dat van eind oktober tot begin 2011 geen lange periode was en dat u niet wist of dat diezelfde groepering was (CGVS p. 26). Dit is geen afdoende verklaring; er kan verwacht worden dat iemand wiens leven in gevaar is net tot grotere voorzichtigheid aangespoord wordt door die onzekerheid dat het dezelfde groepering zou kunnen zijn (CGVS p. 27). Het feit dat u pas zes maanden na de eerste beschieting besloot uw huis te verlaten, relativiseert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Wat betreft uw problemen in 2007 door uw werk voor de militaire industrie. Toen u gevraagd werd of deze problemen geleid hebben tot uw vertrek uit Irak, antwoordde u negatief (CGVS p. 20).

Bovendien hebt u na uw problemen in 2008 door uw werk in Hilla geen problemen meer gehad met uw belagers uit Hilla (CGVS p. 27). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat deze gebeurtenissen bij terugkeer naar Bagdad, Irak tot een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd zouden leiden.

Voor wat betreft de door u neergelegde documenten in verband met uw problemen, met name een kopie van het politiedossier dd. 01-08/02/2011, zij kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is.

Tot slot zijn de overige door u neergelegde documenten, met name uw identiteitskaart (origineel), uw nationaliteitsbewijs (origineel), een kopie van uw woonstkaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, een kopie van uw huwelijksakte, twee werkbadges Kirkush dd. 30/08/2005, kopies van drie aanbevelingsbrieven Tadmor company en twee foto's van een aanslag in mahalla 639 in 2006, zij zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw nationaliteit, uw recente afkomst uit Bagdad, uw huwelijk, uw werk als Tadmor company in Kirkush in de periode 2004-2005 en een aanslag bij uw huis die uzelf in 2006 situeert, dewelke hier niet ter discussie staan."

Dient vervolgens aangestipt dat u verklaarde na het vertrek van uw echtgenoot uit Irak met uw kinderen bij uw schoonfamilie in 'al Saadia' in Bagdad te hebben ingewoond en dit sinds januari 2011. U en uw kinderen zouden er ruim een jaar geen problemen hebben ondervonden tot uw oudste zoon (toen ongeveer 17 jaar oud) plots op 13 april 2012 door onbekenden zou zijn ontvoerd (CGVS, p. 2-6).

Hieromtrent dient het volgende te worden opgemerkt. Zo verklaarde u dat uw zoon voorafgaandelijk aan zijn ontvoering nooit zou zijn benaderd of bedreigd door een persoon of een groepering. U en al uw kinderen zouden in 'al Saadia' waar jullie van januari 2011 tot begin april 2012 (langer dan 1 jaar) zouden hebben gewoond met niemand problemen hebben gehad. Ook uw schoonfamilie in 'al Saadia' zou geen problemen kennen (CGVS, p. 2-4).

Vervolgens verklaarde u dat uw zoon om voor u onbekende redenen zijn ontvoerd. Zo zouden zijn belagers hem zonder enige uitleg in hun bestelwagen hebben gesleurd en in elkaar hebben geslagen. Het is bevreemdend dat uw zoon zomaar zou zijn meegenomen en geslagen zonder enige beschuldiging of ook maar enige opmerking waaruit de reden voor de ontvoering zou kunnen worden afgeleid (CGVS, p. 4). Uzelf vermoedt dat de aanleiding van zijn ontvoering mogelijks het bezoek kan zijn van uw zoon aan een gebouw van zijn oom. Deze oom zou een verdieping van dat gebouw hebben verhuurd aan een christen die een bar uitbaatte waar ook alcohol werd geschonken. Deze bar zou op 15 december 2011 door een bom zijn vernield. Anderzijds verklaarde u dat uw zoon nooit alcohol drinkt of verhandelt en slechts twee keer met zijn oom het gebouw zou hebben bezocht. U benadrukte nogmaals niet te weten of dit bezoek van uw zoon wel degelijk zijn ontvoering heeft veroorzaakt en gaf hierna een andere mogelijke oorzaak op, namelijk uw sjiïetisch geloof en het soennitisch geloof van uw echtgenoot (CGVS, p. 5). Beide hypothesen berusten louter op veronderstellingen en giswerk, wat u op geen enkele wijze kon concretiseren met enige feiten of gebeurtenissen voor, tijdens of na de ontvoering van uw zoon.

Uit bovenstaande vaststellingen kan dan ook moeilijk worden afgeleid dat de ontvoering van uw zoon verband houdt met een van de vijf criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève. Immers, in Irak zijn er verschillende criminele bendes actief die louter voor geldgewin mensen ontvoeren door middel van losgeld. Het gegeven dat de ontvoerders uw zoon van niets hebben beschuldigd wijst eerder in de richting van criminele motieven. Overigens verklaarde uzelf dat het om een eenmalig incident gaat. Zo zouden er na deze ontvoering geen verdere incidenten met uw zoon hebben plaatsgevonden. U en uw kinderen zouden hierna geen bedreigingen hebben ontvangen (CGVS, p. 6). Hierdoor kan er evenmin worden besloten dat u een reëel risico loopt op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Ter staving van de ontvoering van uw zoon legde u de volgende documenten neer: uw geregistreerde klacht bij de politie, uw geregistreerde klacht voor de rechtbank en vonnis van de rechter dat de ontvoerders van uw zoon onbekenden zijn en u hierdoor geen bescherming kunt genieten van de Iraakse autoriteiten. Echter, het betreffen allemaal kopieën en geenszins originelen waardoor de bewijswaarde ervan gering is. U slaagde er niet in gelegaliseerde kopieën voor te leggen maar slechts kopieën van kopieën (CGVS, p. 5, p. 6). De herkomst van dergelijke stukken kan niet worden nagegaan.

Wat er ook van zij, u heeft onvoldoende elementen aangevoerd die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag van Genève of die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten en deze van uw vier kinderen tonen wel uw identiteit en deze van uw kinderen welke hier niet ter discussie staan, maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige te wijzigen. Uit uw voorgelegde medisch attest van uw zoon A.(...) afgeleverd door het Sint-Erasmusziekenhuis in Antwerpen op 26 juli 2012 kan niet worden afgeleid dat de rugklachten van uw zoon veroorzaakt zijn in de door u opgegeven omstandigheden.

Tot slot dient door het CGVS te worden opgemerkt dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS kende op 24 augustus 2011 aan uw echtgenoot M.(...) A.(...) A.(...)-a.(...) R.(...) (OV 6.790.557) de subsidiaire beschermingsstatus toe op basis van een analyse van de toenmalige veiligheidssituatie in Centraal-Irak, meer in het bijzonder in Bagdad.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw afkomst uit Bagdad in Centraal-Irak waar u met uw echtgenoot en gezin sinds 1992 heeft gewoond, dient in casu de actuele veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" en van de beginselen van behoorlijk bestuur. Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst aanhaalt dat verzoekster haar vluchtmotieven voor de periode tot maart 2011 volledig baseert op het asielrelaas van haar echtgenoot, merkt verzoekster op dat zij en haar kinderen in maart 2011 tevens, zij het op onrechtstreekse wijze, het slachtoffer zijn geworden van de problemen die haar echtgenoot toen heeft gekend, maar dat die problemen niet de reden zijn waarom zij en haar kinderen Irak hebben verlaten. De directe aanleiding voor de vlucht uit Irak, zo vervolgt verzoekster, is de ontvoering van haar oudste zoon A. A. M. Verzoekster past de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie toe en stelt dat zij zich buiten haar land van herkomst bevindt en wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Na het aanhalen van rechtsleer waarin gesteld wordt dat vrees weliswaar zowel een objectief als een subjectief element vereist, doch dat het bestaan van vrees volstaat en dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat doch niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds heeft plaatsgehad, stelt verzoekster dat zij haar land van herkomst is ontvlucht aangezien zij na

de ontvoering van haar zoon A. vreesde voor de veiligheid van haar kinderen. Verzoekster meent dat, waar de commissaris-generaal concludeert dat de ontvoering van haar zoon geen verband houdt met één van de vijf criteria van het Vluchtelingenverdrag omdat werd vastgesteld dat A. plots werd ontvoerd zonder voorafgaande benadering of bedreiging en dat de reden onbekend is, deze vaststelling niet inhoudt dat de ontvoering niet heeft plaatsgevonden. Verder meent verzoekster dat, aangezien de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf hypothesen formuleert aangaande de ontvoering van haar zoon, de commissaris-generaal in se niet twijfelt aan het incident, doch wel niet met zekerheid kan vaststellen dat één van de vijf criteria van het Vluchtelingenverdrag de reden van de ontvoering is. Volgens verzoekster is er een belangrijk objectief element voor de vrees aanwezig, namelijk dat haar zoon A. reeds het slachtoffer is geworden van een gewelddadige ontvoering. Tevens houden de algemene omstandigheden in een land en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan haar man volgens verzoekster een objectief element in. Aangaande het subjectieve element merkt verzoekster op dat de subjectieve vrees in haren hoofde en in hoofde van haar kinderen vergroot wordt door (1) de reeds ervaren ontvoering, (2) de algemene omstandigheden in Irak (sektarisch geweld, crimineel geweld,...) en (3) hetgeen verzoekster en haar kinderen in het verleden hebben meegemaakt, waarbij verzoekster niet enkel doelt op persoonlijke incidenten maar tevens op het gegeven dat zij gedurende het afgelopen decennium in een oorlogsgebied hebben geleefd/zijn opgegroeid.

Vervolgens meent verzoekster dat, aangezien in de bestreden beslissing de waarachtigheid van de ontvoering van A. niet weerlegd wordt en dat er enkel vragen worden gesteld omtrent de achterliggende redenen, artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast omdat de commissaris-generaal geen krachtdadige argumenten aanhaalt om de ontvoering op zich in twijfel te trekken. Verzoekster citeert hierna arrest nr. 78 742 van de Raad waarin gesteld wordt dat het bij de beoordeling van de omgekeerde bewijslast aangewezen is rekening te houden met de veiligheidssituatie in Bagdad. Omdat verzoeksters zoon A. het slachtoffer werd van een gewelddadige ontvoering en hij tot op heden rugklachten heeft, heeft hij aldus reeds ernstige schade ondergaan en is er, volgens verzoekster, bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel. Verzoekster stelt dat de Raad, zoals deze volgens haar terecht heeft voorgehouden in het voormelde arrest, rekening dient te houden met de situatie in Bagdad alwaar, zoals volgens verzoekster ook door de commissaris-generaal uitdrukkelijk werd erkend, criminele bendes actief zijn die mensen ontvoeren voor geldgewin en waar de algemene veiligheidssituatie nog onvoorspelbaar is.

Omdat de rechtstreekse aanleiding voor de vlucht uit Irak de ontvoering van haar oudste zoon A. is en hij de persoon is die het incident heeft moeten ondergaan, lijkt het verzoekster niet overbodig dat A. omtrent dit incident zou worden gehoord teneinde haar vrees en deze van haar kinderen te kunnen inschatten. Omdat A. op 1 november 2011 achttien jaar is geworden, kon de commissaris-generaal hem volgens verzoekster na deze datum opgeroepen hebben voor een verhoor.

Vervolgens verwijst verzoekster naar rechtspraak en rechtsleer waarin wordt gesteld dat een asielzoeker die zelf niet politiek actief is, toch kan worden erkend wanneer hij aantoonde dat de vervolging politiek geïnspireerd is of wanneer hij het voorwerp is van vervolging omwille van het behoren tot een ras of een bepaalde sociale groep. Verzoekster weet niet waarom haar zoon A. ontvoerd werd. Volgens verzoekster werd hij meegenomen, uitgescholden en geslagen en werd hem niet verteld waarom hij werd meegenomen. Het is volgens verzoekster dan ook gissen naar de achterliggende reden van de ontvoering.

Na een citaat over het gebrek aan bescherming vanwege de overheid in het land van herkomst, oppert verzoekster dat zij en haar kinderen geen bescherming kunnen krijgen van de Iraakse autoriteiten. Verzoekster verwijst hierbij naar haar klacht die geregistreerd werd waarbij geconstateerd werd dat er geen bescherming kan geboden worden aangezien de daders van de ontvoering onbekenden zijn, de algemene veiligheidssituatie in Irak die nog niet gunstig is en de Iraakse autoriteiten niet in staat zijn zichzelf of individuen bescherming te bieden.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" en van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekster brengt in herinnering dat de asieliinstanties vanaf oktober 2006 automatisch een onderzoek naar de bijkomende bescherming dienen te voeren en dat de term 'asielaanvraag' vanaf heden dus beide aspecten dekt waarbij het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus wel voorrang behoudt. Verder stelt verzoekster dat niet wordt getwijfeld aan haar identiteit en het feit dat zij de laatste twintig jaar in Bagdad heeft gewoond. Hierbij stipt verzoekster aan dat er in se evenmin wordt getwijfeld aan het feit dat de oudste zoon van verzoekster A. het slachtoffer is geworden van een ontvoering.

Onder de titel *“INDIVIDUEEL”* herhaalt verzoekster dat haar zoon A. het slachtoffer is geworden van een gewelddadige ontvoering en dat de achterliggende reden hiervoor onbekend is. Verzoekster meent dat de ontvoering mogelijk werd geïnspireerd door één van de vijf criteria van de Vluchtelingenverdrag – meest waarschijnlijk religieuze motieven – doch mogelijk is ingegeven door criminele motieven en het loutere geldgewin. Waar de commissaris-generaal concludeert dat er geen reëel risico is op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, meent verzoekster dat de vrees op ernstige schade in haren hoofde en in hoofde van haar kinderen wel degelijk aanwezig is, een vrees die volgens verzoekster wordt gevoed door de individuele incidenten waarvan ze het slachtoffer zijn geworden en door de algemene situatie van het opgroeien in een land in oorlog.

Aangaande de *“ALGEMENE SITUATIE IN IRAK”*, meer specifiek met betrekking tot de veiligheids-situatie in Bagdad, meent verzoekster dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voorhoudt, er in persberichten melding wordt gemaakt van de nog steeds ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van de burgers. Hierbij haalt verzoekster een reeks persberichten aan van The New York Times, het BBC News Middle East, De Standaard, The Irish Times, IRIN, The Guardian, Metro en het Nieuwsblad, die zij ook als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, en waaruit volgens haar blijkt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is en dat er herhaaldelijke bomaanslagen zijn waarbij wekelijks tientallen slachtoffers vallen.

In een stukje *“BURGERSLACHTOFFERS - SCHENDING VAN HET GELIJKHEIDSBEGINSEL”* vraagt verzoekster zich vervolgens af hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld per dag dienen te vallen om te kunnen spreken van een hoog risico voor burgers. Volgens verzoekster, die hierbij verwijst naar een internetartikel van Radio Free Europe, is het aantal burgerslachtoffers in de loop van het jaar 2011 gestegen. In de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, wordt gesteld dat de cijfers van IBC (Iraq Body Count) een vertekend beeld geven omdat politieagenten als burgerslachtoffers worden meegerekend. Verzoekster beweert dat er meer burgerdoden gevallen waren, zelfs wanneer de politieagenten niet zouden worden meegeteld en zij verwijst hierbij naar een e-mail van de oprichter van IBC, die zij als bijlage bij het verzoekschrift voegt. Tevens merkt verzoekster op dat, hoewel de commissaris-generaal aangeeft dat de situatie stagneert, er niet langer subsidiaire bescherming wordt gegeven, terwijl het risico bij terugkeer van Irakezen even groot is als vorig jaar. Volgens verzoekster lijkt het erop dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is en meer onvoorspelbaar dan enkele maanden geleden. Verzoekster stelt zich de vraag hoe het komt dat, hoewel de situatie stagneert en er actueel geen sprake meer zou van willekeurig geweld, dit gedurende het afgelopen jaar blijkbaar wel nog het geval was, aangezien toen nog wél de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van het willekeurige geweld.

Aangaande het *“ASIELBELEID VAN ANDERE EUROPESE LANDEN”*, meent verzoekster dat het beleid van een ander land in een vraagstuk als deze niet aan de orde is. Hierbij verwijst verzoekster naar de omzetting van artikel 15, sub c) van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht, waarbij zij de voorbereidende werken bij de invoering van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet citeert, die zij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, en waarbij zij stelt dat er afstand werd gedaan van de individualisering en deze specificiteit van de Belgische wetgeving niet uit het oog mag worden verloren bij het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is. Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin gewijzigd is en dat het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen, lijkt het er volgens verzoekster op dat de asielinstanties zich in deze focussen op de statistieken.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekster internetartikels toe van The New York Times, het BBC News Middle East, The Irish Times, van IRIN, The Guardian, Metro, een hele reeks internetartikels uit De Standaard en Het Nieuwsblad over de aanslagen in Irak van december 2011 tot december 2012, een internetartikel van Radio Free Europe van januari 2012, een e-mail van de mede-oprichter van Iraq Body Count van 25 januari 2012 en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij de wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet.

2.2. Beide middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Voor zover verzoekster in haar eerste middel de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur en in haar tweede middel een schending van het gelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 29 november 2006, nr.165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoekster laat echter enerzijds na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en verzuimt anderzijds om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing volgens haar het gelijkheidsbeginsel schendt. Om die redenen zijn het eerste en het tweede middel, voor dit onderdeel althans, onontvankelijk.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt door de commissaris-generaal vooreerst opgemerkt dat verzoeksters echtgenoot M. A. A. a. R. niet als vluchteling werd erkend omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Voor zover verzoekster zich dus baseert op het asielaas van haar echtgenoot, komt zij evenmin in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. In de bestreden beslissing wordt vervolgens een deel van de beslissing ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster geciteerd. Vervolgens stipt de commissaris-generaal aan dat verzoekster met haar kinderen tot ruim een jaar na het vertrek van haar echtgenoot uit Irak geen problemen heeft gekend. Aangaande de ontvoering van verzoeksters oudste zoon op 13 april 2012 merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster verklaarde dat haar zoon noch zichzelf voor de ontvoering problemen hadden en benaderd of bedreigd werden. De commissaris-generaal besluit dat verzoekster zich beperkt tot hypothetische veronderstellingen en giswerk waar zij initieel verklaarde dat haar zoon om voor haar onbekende redenen is ontvoerd en vervolgens toch een aantal redenen opgeeft die te maken hebben met het bezoek van een oom van haar zoon aan een bar waar alcohol werd geschonken of met haar sjiitische geloof en het soennitische van haar echtgenoot. Er kan volgens de commissaris-generaal dan ook moeilijk worden afgeleid dat de ontvoering van verzoeksters zoon verband houdt met één van de vijf criteria van het Vluchtelingenverdrag. In de bestreden beslissing wordt er trouwens op gewezen dat omdat er in Irak verschillende criminele bendes actief zijn en, omdat verzoeksters zoon door zijn ontvoerders nergens van beschuldigd is, er eerder in de richting moet worden gezocht van criminele motieven. Bovendien verklaarde verzoekster zelf dat het gaat om een eenmalig incident. Volgens de commissaris-generaal heeft verzoekster onvoldoende elementen aangebracht die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag of die tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet kunnen leiden. De door verzoekster voorgelegde documenten zijn volgens de commissaris-generaal niet in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Met betrekking tot algemene veiligheidssituatie in Bagdad en Centraal-Irak in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, besluit de commissaris-generaal op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421). Verzoekster vreest dat haar kinderen zullen ontvoerd en gedood worden door onbekenden (stuk 11, vragenlijst DVZ 21 mei 2012, p.3). Haar problemen in Irak zouden begonnen zijn op 13 april 2012 toen haar oudste zoon A. ontvoerd werd (stuk 6, gehoorverslag CGVS 14 augustus 2012, p.3-4) en het is naar aanleiding van dit incident dat verzoekster besliste om haar land van herkomst te verlaten (stuk 6, gehoorverslag CGVS 14 augustus 2012, p.6). Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat uit de vaststellingen van de bestreden beslissing niet kan geconcludeerd worden dat de ontvoering niet heeft plaatsgehad maar enkel dat er twijfel is over de mogelijke reden waarom verzoeksters zoon A. is ontvoerd, beperkt verzoekster zich tot een loutere herneming van de beslissing van de commissaris-generaal, maar slaagt zij er niet in de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal van het ontbreken van een nexus met het Vluchtelingenverdrag te ontcrachten. Zoals op verschillende plaatsen blijkt uit verzoeksters verklaringen, heeft verzoekster geen idee wat de reden is waarom haar zoon is ontvoerd (stuk 11, vragenlijst DVZ 21 mei 2012, p. 3 + stuk 6, gehoorverslag CGVS 14 augustus 2012, p. 4-5). Op de vraag van de commissaris-generaal of haar zoon ontvoerd is omdat hij samen met zijn oom een gebouw heeft bezocht waar alcohol werd verkocht, antwoordt verzoekster dat ze niet weet of dat de reden is. Verder verklaart verzoekster dat het misschien komt omdat zij een sjiit is en haar man een soenniet (stuk 6, gehoorverslag CGVS 14 augustus 2012, p.4-5). Door ook in haar verzoekschrift te verwijzen naar de algemene omstandigheden in Irak, naar wat verzoekster en haar familie al in het verleden hebben meegemaakt en de situatie in Bagdad en door haar affirmatie dat het gissen blijft naar de achterliggende reden van de ontvoering, maakt verzoekster deze nexus niet aannemelijk. Met haar verwijzing naar de rugklachten van haar zoon A. slaagt verzoekster er ook hiermee niet in om de vervolgingsfeiten te verbinden aan de criteria uit het Vluchtelingenverdrag. Waar verzoekster meent dat de rugklachten van haar zoon als een duidelijke aanwijzing moeten worden aanzien dat de vrees voor vervolging gegronnd is, kan zij niet worden bijgetreden. Het feit dat de zoon van verzoekster medische problemen heeft, vormt immers geen bewijs van vervolging. Er kan immers uit bijgevoegd medisch attest (stuk 14, Documenten, medisch attest) niet afgeleid worden wat de oorzaak van deze rugklachten is.

2.6. Bovendien kunnen de door verzoekster aangehaalde feiten niet worden gelijkgesteld met vervolging of met ernstige schade omdat ze een gemeenrechtelijk karakter hebben en de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Verzoekster geeft trouwens zelf te kennen dat de ontvoering mogelijk is ingegeven door criminele motieven en het loutere geldgewin. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt echter dat haar zoon bevrijd werd door veiligheidsagenten en soldaten aan een checkpoint (stuk 11, vragenlijst DVZ 21 mei 2012, p.3 + stuk 6, gehoorverslag CGVS 14 augustus 2012, p.4), dat verzoekster de dag na de ontvoering van haar zoon klacht heeft kunnen neerleggen bij de politie waar een PV is opgesteld en dat ze een verklaring moest afleggen bij de rechtbank (stuk 6, gehoorverslag CGVS 14 augustus 2012, p.5). Hieruit blijkt dus wel degelijk dat verzoekster toegang had tot instanties die bescherming kunnen bieden in haar land van herkomst. Voor zover verzoekster meent geen bescherming te kunnen krijgen van de Iraakse autoriteiten omdat na registratie van haar klacht gevonnist werd dat er geen bescherming kan geboden worden omdat de daders onbekenden zijn en daarnaast omdat de veiligheidssituatie in Irak nog niet gunstig is, wijst de Raad erop dat er op de overheid van het land van herkomst van de asielzoeker met betrekking tot de verleende bescherming geen resultaatsverbintenis rust (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, p. 232). Aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij geen toegang had tot de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, werd geen behoefte aan internationale bescherming aannemelijk gemaakt. Deze vaststelling volstaat om verzoekster op grond van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag juncto 48/3 van de vreemdelingenwet de vluchtelingenstatus te weigeren en op grond van artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet te besluiten dat zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.7. Waar verzoekster in haar verzoekschrift meent dat artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast, merkt de Raad op dat, gelet op het bovenstaande, niet werd aangetoond dat de feiten als vervolging of ernstige schade kunnen worden aanzien in asielrechtelijke zin, waardoor de omkering van de bewijslast, die vervat zit in voormeld artikel van de vreemdelingenwet, te dezen niet aan de orde is.

2.8. Met betrekking tot de stelling van verzoekster in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal haar zoon A. kon hebben opgeroepen voor een gehoor, oppert de Raad in de eerste plaats dat er geen enkele wettelijke bepaling of beginsel is dat deze oproeping voorschrijft. Verder dient te worden aangestipt dat het in de eerste plaats aan verzoekster zelf toekomt om duidelijk aan te geven in welke mate de getuigenis van haar zoon van essentieel belang zou zijn voor de beoordeling van de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in haren hoofde. Terloops merkt de Raad hierbij op dat, indien de zoon van verzoekster persoonlijke asielmotieven zou hebben, niets hem belet om zelf conform artikel 50 van de vreemdelingenwet een asielaanvraag in te dienen.

2.9. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat artikel 15, sub c) uit de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht is omgezet, waardoor verzoekster zich niet langer dienstig op deze bepaling uit de richtlijn kan baseren. Verder tracht verzoekster aan de hand van een aantal persberichten de conclusies van de commissaris-generaal op basis van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, SRB, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 16 juli 2012) tegen te spreken. De internetartikels van The New York Times, het BBC News Middle East, The Irish Times, van IRIN, The Guardian, Metro, De Standaard en Het Nieuwsblad (Verzoekschrift, bijlagen 3-27) bevestigen echter het gericht karakter van de aanslagen, die inderdaad tegen sjiitische pelgrims, militairen en politiemensen gericht zijn. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te beweren, kunnen deze gerichte incidenten, ondanks een stijging van het aantal burgerslachtoffers, niet als een situatie van willekeurig geweld worden aanzien. Geen enkele bepaling schrijft overigens een minimumdrempel voor van burgerslachtoffers om van willekeurig geweld te kunnen spreken. In die zin is de informatie uit het internetartikel van Radio Free Europe en de informatie uit de mail van de medeoprichter van IBC, die verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt (Verzoekschrift, bijlagen 28 en 29), weinig relevant. De commissaris-generaal ging zeker niet onredelijk te werk door op grond van de beschikbare informatie te besluiten dat er actueel in Bagdad voor burgers geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Samen met verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het beleid van andere Europese landen een overtollige overweging vormt uit de bestreden beslissing. Ondanks de eventuele andere inhoud van de specifieke bepaling van artikel 48/4, §2, c) vormt de vaststelling dat andere Europese landen geen beschermingsstatus meer toekennen op die basis wel degelijk een

indicatie voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak. Met de uittreksels uit internet-artikels toont verzoekster in elk geval niet aan dat er actueel in Irak wel degelijk sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. Tenslotte wenst de Raad erop te wijzen dat, waar verzoekster in haar verzoekschrift de toekenning van subsidiaire bescherming aan haar echtgenoot als een objectief element aanhaalt, iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze wordt onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. Voor zover verzoekster met haar asielaanvraag een verblijfsrecht nastreeft dat gekoppeld is aan dat van haar echtgenoot als subsidiair beschermde, dient zij hiervoor de geëigende procedure te volgen.

2.11. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN